

BÜZLIK AZ ILLATOS-KIKÖTŐ

ÍRTA: ISKARIOTES

HONGKONGI TŰNTETÉSEK

Menta, lonc, vad szezám, kínai bazsalikom és fekete csalán, ezek az alapjai a Dél-Kínában használatos főzetnek, melyet nyáron isznak a tikkadt emberek a hőség miatt. Carrie Lam Hongkong kormányzója ezen a nyáron feltehetőleg alaposan kortyolgatott a nedűből a politikai helyzet forrósága miatt. Történik ugyanis, hogy immár negyed éve tüntetések zajlanak a mini városállamban, a tüntetők és a hatalom közt viszont nem nagyon látszik megoldás.

Egy kis bevezető

Hongkong – ez a közel 40 ezer éve lakott terület – 1997-ben került vissza Kínához miután Nagy-Britannia 1898-ban, 99 éves bérleti szerződést kötött az akkor már az összeomlás szélén tántorgó Császársággal. A visszaadás feltételeit két emblemikus politikus dolgozta ki: Britanniát Margaret „Iron Lady” Thatcher tory (brit konzervatív párt) kormányfő, míg Kínát Teng Hsziao-ping „semmi hivatalos tisztségem nincs, csak én irányítom az országot” képviselte.

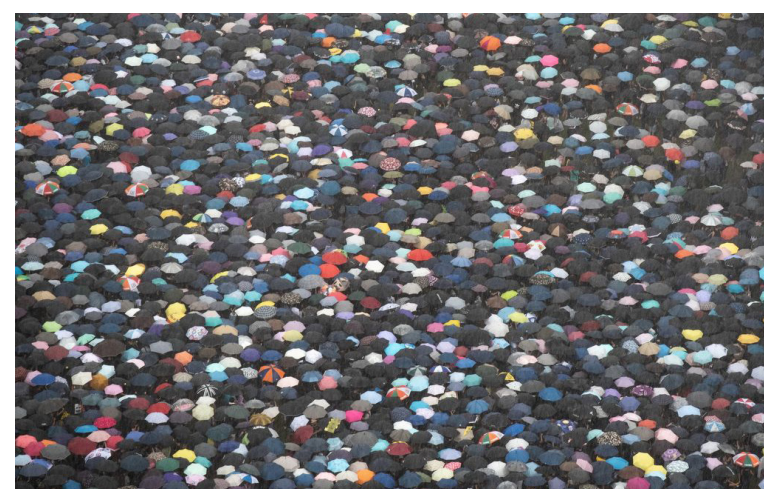
Persze akkoriban még egészen más szelek fújtak az Illatos-öbölben (Hongkong neve ezt jelenti kínaiul). Az ázsiai nagyhatalom még csak a világ 9. legnagyobb gazdasága volt (most a második), igaz 15%-os éves GDP növekedést tudott elkönyvelni (most csak 6%-ot).

Nagy-Britannia meg éppen próbálta magát összeszedni az 1970-es évek gazdasági recessziójából. Ezért féktelenül eladott nagyon sok állami

tulajdont és leépítette a közszolgáltatásokat. A bányász-sztrájkokat vagy a vas- és acélipar leépülését és az ezzel járó elszegényedést pedig egy ifjú szociológus is szemlélte. Carrie Lam – aki ma már Hongkong vezetője – pont ezekben az években tanult Angliában, hogy aztán visszatérve szülővárosába, a megszerzett tudást kamatoztassa a város bürokratájaként.

Hongkongnak pont ilyen tanult, világot látott emberekre volt szüksége, hogy a brit-kínai átállást minél jobban át tudja vészelné. De nem tudta. Mert ahogyan a világ is, úgy Kína és Hongkong is megváltozott az elmúlt évtizedek során.

1997. július 1. éjjelén Károly, Wales hercege és a komplett brit államapparátus kihajózott az Illatos-öbölből. A várost és a több száz kis szigetet pedig otthagyták Kína urainak. Félve tették mindent, hiszen ekkor még elevenen éltek a világ közvéleményében azok a képek, amiket a BBC sugárzott 1989. június 4-én a Mennyei béke teréről. Az akkor már több mint 60 napja tüntető diákokat,

munkásokat, valamint parasztokat és értelmiségieket a Kínai Kommunista Párt egész egyszerűen letörölte a föld színéről. Szó szerint. Harmadikáról negyedikére forduló éjjelén a Belső-Mongol régió 37. hadseregének tankjai nemes egyszerűséggel behajtottak a népbe, fékezés vagy lassítás nélkül. A cél a totális mészárlás volt, a katonák pedig éles lőszerrel lötték a honfitársaikat. Pontos számok máig nem ismertek a történetekről, de a korabeli brit nagykövet 10 ezer halottról tett említést. Tehát ilyen politikai vezetésre kellett ráhagyni Hongkongot a briteknek.

A város már akkor is a kőgazdagságnak a szinonimája volt, Kína meg 1993-ig jegyre adta a tejet és a húst. Bár a népi Kínában és Hongkongban is ugyanazt az írásrendszert használják és ugyanazok a könyvek jelentik a kulturális alapokat (pl.: Nyugati utazás), a két világ teljesen másképpen gondolkodik. Köszönhetően, hogy Hongkong már közel 150 évig volt ilyen vagy olyan címszó alatt brit kézen.

Peking 1984-ben még igen nagyvonalúnak tetsző ajánlatot tett Londonnak: 50 évig szavatolják Hongkong különleges státuszát, ahogyan megfogalmazták: Egy ország - két rendszer. Ezzel egyszersmind próbáltak hatni Tajvanra is, ami magát Kínai Köztársaságnak nevezi, és ott bizony a Népi Kínának vajmi kevés szava van. Ezidáig Tajpejt nem nagyon győzte meg az „egy ország - két rendszer” elve. S ez nagyrészt a kínai vezetésnek köszönhető.

Már 1996-ban létrehozta egy tanácsadó testületet – kvázi parlamentet –, amely új törvényeket fogadott el, és kineveztek egy új kormányzót is, aki 1997. július elsejétől irányította a várost. A hongkongi lakosság meg csalódott volt: eddig Londonból küldtek helytartót, most pedig Pekingből. Ez a kinevezési szisztéma gyakorlatilag nem változott az elmúlt 22 évben, holott a kínai vezetés mindig ígéretet tesz arra, hogy legközelebb már a nép voksolhat. Eddig egyszer sem történt ilyen, pedig már ötször volt kormányzói kinevezés.

Persze Kínában a demokrácia is csak olyan látszathelyesség. Hivatalosan több párt is tevékenykedik az országban, de míg a Kínai Kommunista Pártnak 89 millió tagja van, addig a Kínai Demokratikus Ligának 282 ezres a tagsága, és ezzel ez a párt a második legnagyobb. Az országgyűlési választások pusztán formalitások, az elnököt nem a nép választja meg. A falusi tanácsokban azért van kettős jelölés, mert a törvény előírja, hogy köte-

lező. De a belső autonóm régiók élére is Peking választja ki a vezetőket.

Ezzel szemben Hongkongban a többi területhez képest vannak választások, ahol több párt versenghet a voksokért, kampány folyik és tétje van a szavazásnak. Legalábbis, ha úgy vesszük. Mert a városállam törvényhozásának 70 tagja van, de ebből csak 20-35 helyről dönthet a nép (mikor épp mennyit enged a Kínai Kommunista Párt). A maradék helyre a helyi gazdasági élet kiemelt szereplői küldhetnek képviselőket, tessék szépen megnyugodni, a pénzügyi szektort bőven képviselik, de egyetlen egy delegáltja sincs a szakszervezeteknek – mi lenne, ha nem egy kommunista párt irányítaná az országot?

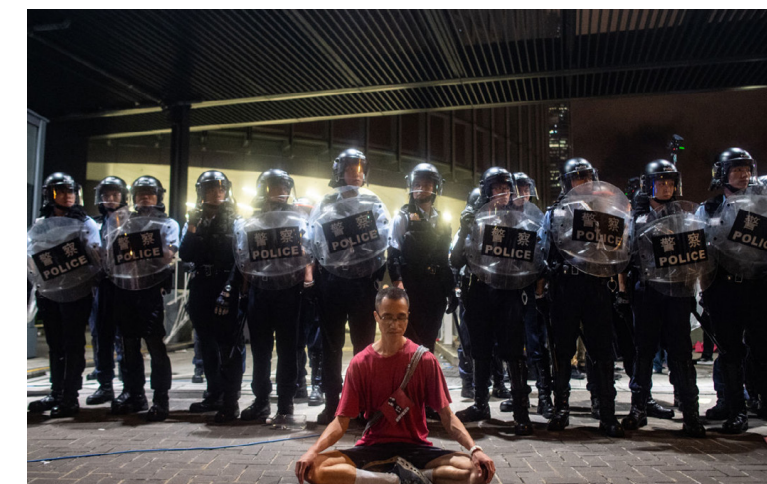
Ezektől függetlenül Hongkong még mindig más, mint a többi terület, amin Kína uralkodik. A személyi pontrendszer nincs bevezetve. Ez egy olyan szisztéma, ami a kínai honpolgárokat pontozza: nemcsak azt veszik figyelembe, hogy ki, hányszor hajtott gyorsan, de azért is fekete pont

jár, ha valaki alkoholt vásárol, de ha valaki gyümölcsöt vesz, azért plusz pont jár. Akinek kevés a pontja, az nem vehet távolsági vasúti jegyet például. De ez még mindig a jobbik helyzet, mert a Hszincsiang–Ujgur Autonóm Terület tartományba az iszlám hívő újгурokat rendszeresen elviszik több hónapos kényszertáborokba, hogy ott aztán hazafias nevelésben részesüljenek. Az otthon maradtak pedig beszállhatnak a bekamerázott taxikba vagy a világ legtöbb térfigyelő kamerájával megáldott Ürümsi városában sétálhatnak.

Az ok

Hongkong persze más. Itt még egyik dologtól sem kell tartani. Sőt, mindenki ide menekül, aki el szeretné kerülni a kínai igazságszolgáltatást. Lévé, Kína és Hongkong között jelenleg nincs és – ahogy látszik – még jó darabig nem is lesz kiadatási egyezmény. A mostani tüntetések is zömmel ezért indultak el. Az egész háttér az adta, hogy

egy fiatal pár Tajvanra utazott megünnepelni a Valentin-napot. A fiú végül megfojtotta a lányt, holttestét egy bőröndbe gyömöszölte és egy pályaudvar mellett hagyta. Hazaérve még gyorsan kifosztotta a már halott személy bankszámláit. Tajvan és Hongkong között sincs kiadatási egyezmény, így a város nem adta ki a gyilkost, akit csak a pénzmosás törvény megsértése miatt ítélték el.

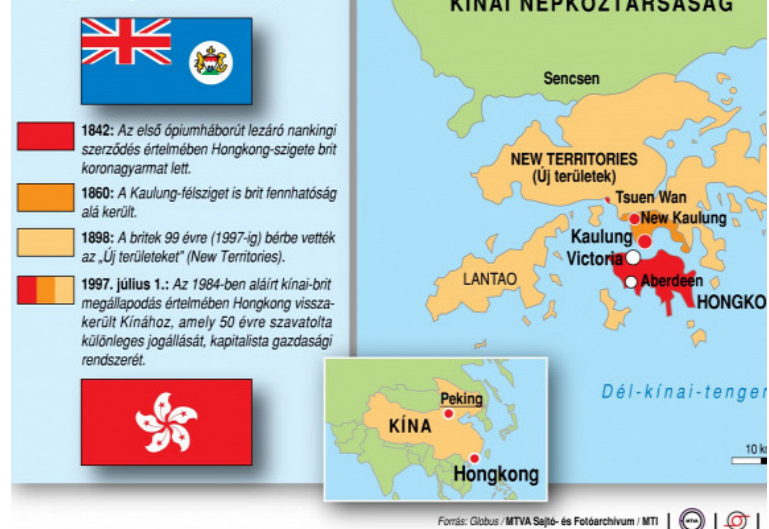
A kínai közvélemény természetesen annak rendje és módja szerint fel volt háborodva. A hongkongi vezetés pedig gyorsan – na jó, egy év alatt – le is reagálta az ügyet. Benyújtották a kiadatási törvénytervezetet. A hongkongi emberi jogokat védő civilek pedig megéreztek, hogy ez egy roppant veszélyes szándék. Ugyanis nemcsak a köztörvényes bűnözőket lehet kiadni Pekingnek, hanem bárki mást, akár politikailag másképpen gondolkodót is. Ne feledjük, Kínában még a 2010-es Béke Nobel-díjas Liu Hsziao-pót sem engedték el átvenni a kitüntetését Oszlóban.

Kína különleges státusú területe

Hongkong (1842–1997)

De az sem jelenthet problémát, ha valakit pikk-pakk be kell mártani: Po Hszai-laj esélyes volt még a KKP főtitkári címére is, de ahogy Hszai Csin-ping került az elnöki székbe, szinte azonnal letartóztatták Pót és kizárták a pártból. Értsd: senki és semmi nincs biztonságban.

Mindenesetre az „európaibb” Hongkong ebből a kiadatási törvényből, köszönte szépen, de nem kért. A tüntetések pedig – amelyek május óta tartanak – váltakozó sikerrel és módszerekkel folynak. Márpedig májusnak különleges szimbolikája van a kínai belpolitikában. 1919. május 4-én a pekingi diákság tüntetést szervezett, amiért szerintük a Párizsi békék folyamán igazságtalanság történt velük (ki mással történt volna ez meg, ha nem velük?), amit meg kell torolni.

Szumma pár hónap alatt az egész országban sztrájkok és tüntetések zajlottak le. A nacionalista Kuomintang és a Kommunisták szintén sajátjuknak érezték a megmozdulást. Mao is előszeretettel hivatkozott május negyedikére és az 1989-es Tiananmen téri fiatalok is őket tekintették példaképüknek. Nem beszélve a mostani hongkongi demonstrálókról, akik – mily véletlen – pont májusban kezdtek el tüntetni.

Protestálás

Ehhez még társult a '89-es eseményekre való virrasztás is, így június első hetében Hongkong történetének legnagyobb tüntetése alakult

ki, ahol 1 millió ember vonult az utcára (a város teljes népessége: 7 millió fő). Ekkora és ilyen mértékű tüntetésre szemlátomást a kínai vezetés nem nagyon volt felkészülve. A tüntetők pedig – akik már 2014 őszén is elég kitartóak voltak – tanulva korábbi hibáikból felkészültebbek és taktikusabbak voltak. A karhatalmi erők hiába vetették be az örökérvényű (könyvgáz x gumibot + vízágyú x füstgránát) kombót, a demonstrálok egy része, így is el tudta foglalni a Törvényhozás épületét. A következő napokban még mindig a tüntetők diktálták a tempót. A kiadatási törvényről szóló szavazást elhalasztották, és a karhatalom is csak annyit tudott kitalálni, hogy egyes internetes felületeket blokkolt. Feltehetőleg ilyenkor érzik helyesnek azt a döntést Pekingben, hogy az ország területén ellenőrzik a netet. Így egyrészt ki van tiltva jó pár neves nyugati portál (pl.: Twitter, Youtube, Facebook), másrészt, ha valami kényes a kínai propagandának, akkor azt el tudják tüntetni a netről. Így járt pár éve szegény Micimackó is,

akinek az volt a bűne, hogy pocakos, mindig egy kicsit ducin lépdel és egy kicsit mosolyog, sokan pedig úgy gondolták, hasonlít Hszai elnök úrra. No, ezt nem kellett volna gondolni! S szegény mackó eltűnt a kínai netről. Legközelebb majd jól kigyúrja magát, ha be akar jönni az országba!

Mindenesetre június közepére nemcsak a szavazást halasztották el, hanem a törvényről szóló vitát is felfüggesztettek a népgyűlésen. Gondolták, hogy ezzel majd mindenki szépen hazamegy oszt' jónapot. Hát nem így történt. A hongkongi tüntetők vérszemet kaptak és el kezdték sorolni, hogy mi nem tetszik még a rendszerben:

- A város nagyon gazdag, de az ingatlan árak megfizethetetlenek. A megszavazott 4000 hongkongi dolláros (~150 ezer forintos) támogatás nevetségesen alacsony.

- A gazdaság stagnál és nagyon sok a vendégmunkás, akik a béreket még lejjebb viszik.

- A nyugdíjkorhatárt állítsák vissza 60 évre a 65-ről.

- Legyenek szabad választások.
- A vasúti infrastruktúrát vegyék vissza Kínától.
- Egy független testület vizsgálja ki a rendőri túlkapásokat.
- Carrie Lam mondjon le a tisztségéről és a nép válassza meg a következő vezetőjét.

Hogy a követeléseknek nyomatékot biztosítsanak 2.000.000, azaz kétfélmillió ember vonult ki az utcára egy hétmillió városban. Carrie kormányzó pedig bocsánatot kért a törvény benyújtása miatt (ilyen hazánkban utoljára..., ja nem, ilyen nem volt). A tüntetések tovább folytak és a hatóságok jóformán nehezen tudtak mit tenni, pláne azok után, hogy a rendőri túlkapások ellen is elkezdtek tüntetni.

Ezek után a július elsején megtartott visszacsatolási ünnepség inkább volt egy kisebb fajta megemlékezés a városházán, semmint népünnepély. Bár hivatalosan a rossz idő miatt maradtak távol az emberek az eseményektől. Mindeneset-

re a Népi Kína és Hongkong zászlóit katonai helikopterek vitték körbe a város felett. Olyannyira nem lett ünnepélyes a nap, hogy este vasrudakkal felszerelve a tüntetők többszáz csoportja a hongkongi Törvényhozás házát is megostromolta, ami végül elesett. A rendőrség, bár végig hadakozott a tüntetőkkel szemben, egy idő után feladta a harcot, mert nem akart erősebb eszközökhöz nyúlni. Ha ez még nem lett volna elég, a demonstrálók az ülésteremben kifüggesztették a régi zászlót, amit még a Brit uralom alatt használtak, a jelenlegi szimbólumokat pedig összefirkálták. Hiába, már nem 2014-et írunk, amikor a tüntetők legnagyobb újítása a védőszemüveg, az építkezéseken használt védősisak és az esernyő volt.

A kínai állami média igazából csak innentől kezdett el foglalkozni az ügygel. Mondván, megsértették az állami jelképeket, köztük Kína lobogóját. A kínai internetet elárasztották a hivatalos propagandát nyomató felhasználók, akik rendet követeltek Hongkongban. Az erősen cenzúrázott

médián élő kínaiak pedig vevők voltak a hivatalos maszlagra és ők is elkezdtek – virtuálisan – támadni a tüntetőket.

helyi demonstrálók hamar lereagálták az eseményeket, és innentől kezdve a turistáknak ismertető füzeteket kezdtek osztogatni, hogy miért is vannak az utcán, mi a tétje az egésznek. Külön külföldieknek és kínaiaknak szánt anyagokat készítettek. Olyan helyekre szerveztek demonstrációkat, ahol sok külföldi megfordul. Ennek ket-

tős célja volt: egyrészt a külföldi közvéleményt jobban ráfókuszálni az eseményekre, másrészt abban bíztak, hogy itt legalább nem fogják annyira brutálisan szétverni őket a rendőrök.

Carrie Lam kijelentette, hogy a kiadatási törvény meghalt, újra fogják írni és előtte szélesebb konzultáció lesz. S legkorábban csak az új kormányzati ciklus után (2020 második felében) fog újra előkerülni.

A kormányzó jó szándékú gesztusa után a karhatalmi erők taktikát váltottak. Egyrészt megjelentek az utcán az ellenzék ellen tüntetők csoportjai, akik azt kezdték mondogatni, hogy már elérte célját az ellenzék, nincs értelme a további demonstrálásnak, csak rontják Hongkong hírnevét a balhéval. A rendőrség pedig körözéseket kezdett kiadni a demonstrálók mintegy 700 fő keménymagja ellen. Többen Tajvanra menekültek a rendőrség előtt, a bíróságok pedig egész egyszerűen nem foglalkoztak a rendőri túlkapásokról szóló beadványokkal.

Az erőszakos szervek tovább bővítették arzenáljukat: gumilövedék, vízágyú, paprika spray, gumi bot, könnygáz került bevetésre, és immár a sajtó képviselőit is megtámadták.

Valamint megjelentek a fehér ruhás, erőszakos ellentüntetők is (a demonstrálók alapszíne a fekete). Ők válogatás nélkül mindenkit, akit fekete pólóban találtak megtámadtak és vascsövekkel meg botokkal verték őket. Leginkább azokat támadták meg, akiknél semmilyen védekezőeszköz nem volt. Hogy kik voltak ezek a fehérbe öltözött emberek, nem tudni, vélhetőleg a helyi alvilági figurák, akik némi pénzért vertek embereket.

A még mindig százezreket megmozgató tüntetési hullám ezek után sem csillapodott le. A kínai vezetés ezért bedobta, hogy ha a kormányzó kéri, akkor bizony a Nemzeti Felszabadító Hadsereg (tehát a katonaság) is bevonulhatna a városba, és akkor rend lesz. Higgyenek nekik, ha valakik, akkor ők tudnak rendet teremteni, mert hát

1989-ben is milyen humánusan kezelték a helyzetet, még egy vadászbombázót sem vetettek be.

Július utolsó hetére a helyzet egyre inkább elkezdett eskalálódni. A tüntetésekbe egy időre a reptér dolgozói is csatlakoztak. Miután a rendőrség is egyre keményebben lépett fel és már területfoglalási engedélyt sem adott ki a demonstrációkra.

A pekingi vezetés végre érdemben is elkezdett foglalkozni az üggyel. Eddig a kínai külügy csak arra volt képes, hogy azt hajtogassa, a tüntetéseket Amerika szervezi, és így akarja destabilizálni az országot. Most azonban a vezetés kijelentette, hogy a feleknek le kellene ülniük és békésen megtárgyalni a problémáikat, mert csak az viheti előre az ügyet.

Augusztus első hetében követték el – talán a legnagyobb – hibájukat a tüntetők, amikor a kínai nemzeti lobogót letépték és a tengerbe dobták. A kínai médiafelületek az erről szóló képsorokat végtelenítve mutogatták napokig a tévékben és a

neten. A népi kínai közvélemény erős ellencsapást kezdett el sürgetni. Ugyanakkor a pekingi külügyminisztérium cáfolta, hogy a hadsereg bevonulna a területre. Ezzel párhuzamosan a rendőrség fokozatosan letartóztatott naponta több tucat protestálót, az ellenzők pedig általános sztrájkot akartak kikényszeríteni az emberekből. Ez utóbbi tervük nem nagyon váltotta be a hozzá fűzött reményeket.

Olyannyira nem, hogy a kínai vezetés egész pályás offenzívába kezdett. A hivatalos nyelvezet megváltozott, és olyanokat kezdtek el mondogatni, hogy „Ne becsüljétek alá a központi kormány eltökéltségét!” vagy, hogy „Ha a tüzzel játszatok, megégetitek magatokat!”, e mondatokat nehéz nem megérteni. Lam pedig azt találta közölni, hogy: „Ki merem mondani, Hongkong elpusztításával próbálkoznak” az ellenzékiek.

Közben a rendőrség már nem tucatjával, hanem százasaival vitte el az ellenzékiet. A demonstrálók ezek után a repülőtérre vonultak és

három napon át ott tartottak ki, természetesen a város légi közlekedése összeomlott. De a rezsimet ez nem nagyon hatotta meg, ezért elkezdtek olyan képeket és videókat feltenni a világhálóra, ahol a hadsereg páncélozott csapatai éppen a hongkong-kínai határmenti Sencsen városában várakoznak és csak a parancsra várnak, hogy rendet tegyenek a városban. Mindeközben egyre több kínai celeb tett hűségesküvet Kína mellett és ítélte el a hongkongi polgártársait.

A kezdetben csak háromnaposra tervezett repülőtéri sztrájk folyamatosan húzódott tovább. A kínai sajtó és a hongkongban Pekinghez hű médiafelületek az ellenzékiet már terroristának kezdték címkézni. Sőt, a jogállamiságot kezdték el féltetni a tüntetőktől. Ugye ezt annak az országnak a lapjai írták, ahol nincs kontrollja az elnöki széket birtokló Hszi elnöknek. Igaz, az sem segítette a helyzetet, hogy a demonstrálók egyes esetekben már Molotov koktélokot dobtak a rendőrök felé.

A Lánthau szigetén található légi kikötőben rekedt turisták egyre nehezebben viselték, hogy nem térhetnek vissza hazájukba. Sokan a tüntetők ellen fordultak, hacsak a szavak szintjén is. Az immár három hónapja tartó tüntetések után az ENSZ Emberi jogi főbiztosa is nyilatkozott, önmérsékletre szólította fel a feleket. A civil tüntetőket és a nukleáris arzenállal rendelkező államhatalmat, hogy legyenek mértékletesek.

Az ENSZ megszólalása után Donald Trump, amerikai elnök is gyorsan reagált: egyrészt bejelentette, hogy Kína csapatokat akar küldeni Hongkongba, másrészt, hogy találkozni szeretne Hszi elnökkel, akivel megbeszélhetné ezt a helyzetet, amire végül nem került sor.

Mindeközben a rohamrendőrök betörték a reptérre, amit nem sikerült bevenniük, a tiltakozók megtudták azt tartani. Sőt volt, aki gumibotot tudott zsákmányolni egy rendőrtől. Lord Chris Patten Hongkong utolsó brit kormányzója arra hívta

fel a figyelmet, hogy ha Kína hadsereggel vonulna be, akkor azt a város nagyon nehezen tudná csak kiheverni, ha egyáltalán ki tudná. Végül természetesen a tüntetőket kiszorították a reptérről.

Augusztus hó közepére a helyzet egyfajta status quo-ban állt meg. A rendőrség erősen fellépett a velük szemben állókkal és sokakat letartóztattak, a bíróságok pedig jogi utakon gáncolták a demonstrációkat. A kínai hivatalos fórumok

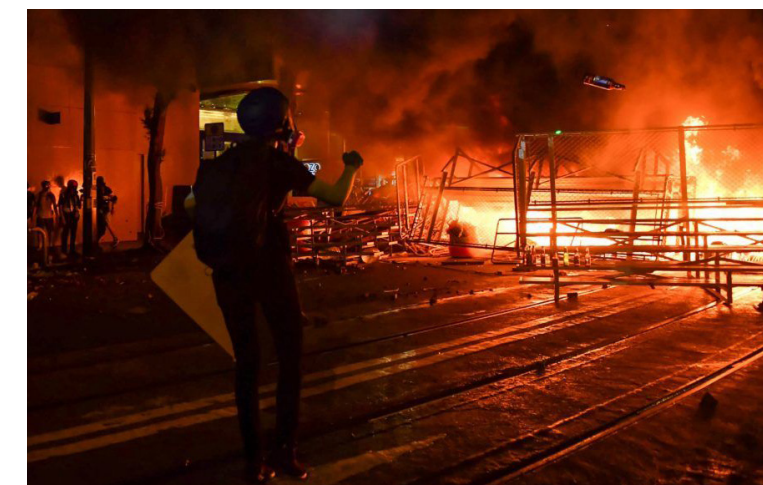

folyamatosan fenyegetőztek a hadsereg bevetésével. Mindez az egyik oldalon.

A másik oldalon meg azt lehetett látni, hogy az ellenzék továbbra is tud mozgósítani 20-50 ezer embert, de hétvégenként 100 ezer ember felé kúszott ez a szám, sőt egyszer állítólag 1,7 millióan is kint voltak. A kezdeti sikerek után már jó ideje nem tudtak semmit sem felmutatni, de pontosan tudták, hogy amíg valami extrémítás nem történik, a hadsereg sem fog bevonulni.

Az üzleti körök egyre nehezebben tudták elviselni, hogy a gazdaság nem pörög kellőképpen. A reptér napokig állt, sok munkavállaló inkább tüntet, semmint dolgozna, a közlekedés problémás stb. Bár eleinte szimpatizáltak a demonstrálókkal, három hónap elteltével egyre jobban kezdtek kihátrálni mögüjük.

A hónap második felére a YouTube, a Twitter és Facebook is törölt több Kína barát troll oldalt, amik a pekingi vezetés propagandáját terjesztették. Természetesen a KKP ágált ez ellen,

de hát egyik oldal sem működik Kínában, így egyik céget sem érte olyan komoly veszteség.

A kínai vezetés egyetlen egy releváns fegyvere a katonaság belengetése. Amit természetesen egyik fél sem szeretne. Azt mondják, hogy a világ közvéleménye miatt nem teszik meg. Az izlám világ hamarabb tiltakozott pár dán karikatúra miatt, semmint az ellen, hogy az ujugrok ezreit viszik kényszertáborokba. A nyugati világ pedig természetesen felháborodna, persze eddig azzal sem törődtek, hogy egy olyan cég termékeit vegyék zsákszámba, amit egy volt kínai katonatiszt alapított és mind a mai napig közeli kapcsolata van a hadsereggel (igen, ez a Huawei).

Mindenesetre egy szintlépés volt, hogy egy rendőr éles lőszerez a levegőbe lőtt – ahogyan fogalmaztak –, így védte meg saját maga testi egészségét.

A tüntetők pedig egy 20 kilométeres hosszú élőlánccal tiltakoztak, így akartak párhuzamot vonni az 1989-es eseményekkel.

Ismert, hogy 1989. augusztus 23-án a három Balti országban, mintegy 600 km hosszan 2 millió ember fogta meg egymás kezét, így tiltakoztak a szovjet uralom ellen.

Augusztus utolsó hetében a helyzet kicsit megváltozott, és nem éppen előnyére. A rendőrség egyre több embert tartóztatott le, többek közt egy 12 éves kis srácot is. Közben az ellenzék is taktikát váltott. Már nem egy nagy tüntetést szerveztek és nem egy nagy összecsapásra gyűltek össze, hanem hol itt, hol ott bénították meg a forgalmat, így a rezsim szolgáloinak kellett ide-oda szaladgálniuk.

Plusz, az úgy nevezett G7 csúcson (itt az USA, Japán, Németország, Nagy-Britannia, Franciaország, valamint Kanada és Olaszország van jelen) közleményt fogadtak el, ahol a hongkongi tüntetések békés rendezését kérték a felektől. Kína válaszlépésként újabb csapatokat küldött a

térségbe, mert hát a békét mi mással lehet hangsúlyozni, ha nem több tucat YLGA0 típusú harci járművel?

Szeptember elejére a rendőrség nemcsak azzal vetette magát észre, hogy gumilövedékek százait bocsájtotta a tüntetőkre, hanem akiket elkaptak, azok nemi szervét is megfogták, függetlenül attól, hogy nőről vagy férfiről volt szó. Eme cselekedet nem szólt másról, csak a megaláztatásról.

A hongkongi tömegközlekedési vállalat leállította azokat a metrószerelvényeket, amikkel a tüntetők szerették volna elhagyni a helyszíneket. Így az aluljárókban rekedtek, ahol a karhatalmai erők gyorsan és könnyedén elkaphatták őket. Nem volt egyedi eset, hogy a földön fekvő, lefogott embereket is gumibottal verték a pribékek.

De talán azok a felvételek a legfelkavaróbbak, ahol a zárt metrókocsikban rekedt tüntetők közé zsaruk rontottak be és mindenkit vertek, akit

csakértek, illetve félméterről küldtek arcba paprika spray-vel – s eközben a hangosbemondó kellemes hangon közli, hogy jelenleg nem üzemel a metró. Mind az EU, mind pedig az USA türelemre szólította fel a feleket, valamint mindkét fél azt kommunikálta, hogy Kínának megvan az ereje és tehetsége ahhoz, hogy a helyzetet emberségesen kezelje.

A tüntetők válaszként újra megpróbálták bevenni a repteret, de most már sikertelennek bizonyult a kísérletük. Közben elkezdődött az iskola is, így sok tüntető már nem tud részt venni a megmozdulásokon. De a tanítási évet egy diáksztrájkjal kezdték. Mindeközben egy elég kellemetlen hangfelvétel is napvilágra került. Ebben Carrie Lam arról beszél, hogy ha tehetné, lemondana a tisztségéről, de külső nyomás miatt ezt nem teheti meg. Természetesen, ahogy a sajtóhoz is eljutott a hanganyag, Lam az egészet letagadta. De, ami még ennél is fontosabb, a Hongkongot vezető politikus bejelentette, hogy visszavonta a kia-

datási törvényt, ami az egész tüntetéshullámot generálta.

Zárás

Hogy mi várható? A cikk írásának időpontjában pont Angela Merkel, Németország kancellárja utazott Pekingbe, ahol sok-pénzes szerződéseket kötöttek a felek. Tehát a „nemzetközi közvélemény” ennyire szolidáris a tüntetőkkal. Nem szabad elfelejteni, hogy október elsején fogják megünnepelni, hogy a Kínai Népköztársaság 70 éves. Feltehetőleg a rezsim vezetői legkésőbb addigra harmóniát szeretnének a birodalmuk minden egyes szegletében.

Ami pedig a hongkongi tüntetőket illeti: egy lehetetlen harcot folytatnak, elképesztő túlerőt felvonultató hatalommal szemben. Nincs olyan szegmens, amiben a városállam jól állna, egyedül a reményükben és a hitükben bízhatnak, hogy az elmúlt időszak eseményei végre pozitív irányba terelik szülőföldjük jövőjét.